

registret), ikke skal anholdes, selv om de efter stempelfristens udløb indleveres i ustempelt stand til tinglysning eller registrering. Dette forslag begrundes med, at det for sådanne dokumenters vedkommende på forhånd er klart, at overskridelsen af stempelfristen ikke kan opfattes som et forsøg på at unddrage sig betalingen af den pligtige afgift. Stempelretsudvalgets forslag ville i realiteten medføre, at der — som regel — ikke blev nogen stempelfrist for dokumenter, der skal tinglyses eller registreres. Forslaget giver imidlertid anledning til betydelige principielle betænkeligheder, fordi det vil komme til at bero på tilfældige omstændigheder, hvorvidt undladelsen af at stemple dokumentet rettidigt skal behandles som en (principielt) strafbar overtrædelse af stempeloven. Hvis nemlig dokumentet, før det er indleveret til tinglysning, kommer en anholdelsespligtig myndighed i hænde, må denne konstatere, at stempelfristen er overskredet, og dokumentet må da anholdes for den skete overtrædelse af stempelovens regler. Det må i denne forbindelse fremhæves, at der ofte hengår lang tid mellem et dokumentets oprettelse og dets tinglysning, og det er da heller ikke sjældent, at dokumenter, som efter deres natur kan tinglyses, aldrig bliver lyst. I tidsrummet fra stempelfristens udløb og indtil indleveringen til tinglysning ville parterne (især den part, som ikke er herre over, om dokumentet bliver tinglyst) ikke kunne vide, om den skete overtrædelse af stempeloven vil give anledning til påtale. For øvrigt vil parterne — når det ikke drejer sig om ægtepagter, skøder, skibsskøder eller pantebreve — antagelig ofte være uvidende om, hvorvidt det pågældende dokument efter sin natur kan tinglyses (registreres) eller ikke.

Af disse grunde har man ikke ment at kunne følge stempelretsudvalgets forslag. Derimod har man optaget en bestemmelse i forslaget § 33, stk. 6, hvorefter finansministeren kan fastsætte regler om, at tinglysningskontorerne og skibsregistret kan stemple et dokument — hvorved anholdelse undgås — selv om det er indleveret efter fristens udløb i ustempelt eller for lavt stemplet stand. Det skal dog være en forudsætning for på denne måde at frafalde påtale af den begærede stempelovertrædelse, at det manglende stempel ikke andrager et betydeligt beløb, og at overtrædelsen også i øvrigt er af en sådan art, at strafansvar ikke bør gøres gældende. Med en sådan regel vil man stort set opnå de praktiske fordele, som er tilset ved udvalgets forslag (udkastets § 33, stk. 4).

Man har heller ikke ment at burde følge de af udvalget foreslåede mere generelle regler (udkastets § 33, stk. 5, og § 34, stk. 1) om de anholdelsespligtige myndigheders adgang til i visse tilfælde af und-

lade anholdelse.

### Kapitel 6.

#### Til § 34.

De foreslåede bestemmelser, der giver regler for stemplingen af dokumenter om overdragelse af fast ejendom, afløser den gældende stempellovs §§ 61, 63 (delvis) og 67. Bestemmelserne i lovens § 63, stk. 2 og 4, om arvefæstekontrakter m. v. med ret til at sælge og pantsætte, og bestemmelsen i lovens § 65 om overgang til ny besidder af len, stamhuse og fideikommisgodser er udeladt, da de ikke længere har nogen praktisk betydning. De ved lov nr. 199 af 8. juni 1966 gennemførte regler om lejligheder, der ejes særskilt (ejerlejligheder), giver ikke anledning til at foreslå særlige bestemmelser i stempeloven. Efter § 4 i loven om ejerlejligheder anses hver lejlighed som en selvstændig fast ejendom, og et skøde på en ejerlejlighed må da være stempelpligtigt med 1 pct. både af købesummen for selve lejligheden og af købesummen for den overtagne anpart i den fælles ejendomsret til grunden m. v., jfr. forslaget § 45 om overdragelse af anparten i formuegoder.

Efter den gældende stempellovs § 64 skal stempelafgiften for overdragelse af fast ejendom forhøjes til det dobbelte, når ejendommen overdrages til

- 1) offentlige eller private stiftelser eller deslige institutioner,
- 2) aktieselskaber eller andre selskaber med begrænset ansvar eller
- 3) selskaber eller foreninger med vekslende kapital eller vekslende medlemsantal.

Denne afgiftsforhøjelse blev sat ind i stempeloven ved lovrevisionen af 1911. Begrundelsen var, at det i disse tilfælde kan forventes, at ejendommen i ringere grad, end når den ejes af personer, vil blive gjort til genstand for omsætning. Statskassen kan altså siges ved overdragelser af den omhandlede art at gå glip af en indtægt, som den under almindelige forhold kunne påregne. Denne begrundelse for afgiftsforhøjelsen, nemlig at statskassen bør have godtgørelse for den afgift, den ikke får, fordi ingen omsætning finder sted, er formentlig af tvivlsom værdi. For øvrigt sker det jo meget ofte, at en ejendom, der købes af enkeltmand, forbliver i dennes besiddelse i mange år. Endelig har de pågældende efter gældende lov krav på godtgørelse af afgiftsforhøjelsen, hvis ejendommen videreoverdrages inden 10 år, ligesom der bevillingsmæssigt kan fritages for afgiftsforhøjelsen, når skødemodtageren er en institution med almennyttigt formål. Disse